

obč. zák. a není vůbec zapsán v pozemkové knize, nemá to významu, protože na tyto věci vedle exekuci mobilární podle § 249 ex. ř., o niž právě jde, čímž uplatňované výhrady vlastnictví pozbyl (srv. rozh. č. 4993, 8527, 10005, 10579, 11358 Sb. n. s. a jud. č. 246).

Čís. 16384.

Podmínky, za nichž možno omeziti žalobu.

Žalobcovo prohlášení, že omezuje žalobu, nemá právního účinku, jestliže se buď žalobce zároveň nevzdal omezené částky žalobního nároku, anebo — nedošlo-li k takovému vzdání se — nedal žalovaný svolení k omezení žaloby.

(Rozh. ze dne 12. října 1937, R I 1074/37.)

Srov. rozh. č. 9089 Sb. n. s.

Žalobkyně zažalovala 1.185 Kč s přísl. Při ústním jednání konaném dne 8. ledna 1937 prohlásila, že omezuje žalobní nárok o 1.125 Kč. Žalovaný, zastoupený advokátem, se ohradil proti dotčenému omezení žaloby, zároveň však navrhl, aby bylo určeno, že došlo k změně žaloby. Soud první stolice zamítl návrh žalovaného. Rekursní soud odmítl rekurs žalovaného. Důvody: Žalobkyně omezila při ústním jednání dne 8. ledna 1937 žalobní nárok o 1.125 Kč, tudíž na 60 Kč, a toto omezení žaloby co do žalobního nároku podle výslovného znění § 235, odst. 3, c. ř. s. není změnou žaloby, ježto žalobní důvod, t. j. placení pachtovného, které jest žalovaný dlužen, zůstal nezměněn. Avšak důsledkem uvedeného omezení jest žaloba znějící původně na 1.185 Kč s přísl. vedena dále pouze pro 60 Kč a platí pro ni předpisy §§ 448 až 453 c. ř. s. o věcech nepatrných. Podle § 517 c. ř. s. může býti ve věcech nepatrných podán rekurs jen z důvodu v něm jmenovitě uvedených. Takovýto důvod tu však není. Není proto proti napadenému usnesení dalšího opravného prostředku a odvolací soud rekurs odmítl.

Nejvyšší soud uložil rekursnímu soudu, aby o rekursu znova rozhodl nehledě na důvod, pro nějž rekurs odmítl.

Důvody:

Nejvyšší soud nesouhlasí s právním názorem rekursního soudu, že se důsledkem prohlášení žalobkynina při ústním jednání dne 8. ledna 1937, že omezuje žalobní prosbu na 60 Kč s úroky a útratami, stal spor věcí nepatrnou, takže jest užití předpisů o řízení ve věcech nepatrných (§§ 448 a násl. c. ř. s.). Omezení žaloby není v podstatě nic jiného než částečné zpětvzetí žaloby, jež podle § 237 c. ř. s. jest bez odpůrcova svolení dovoleno jen do počátku prvního roku, a kdyby se žalo-

vaný k němu nedostavil, také ještě při něm. Jen tehdy, zřekne-li se žalobce zároveň nároku, může býti žaloba vzata zpět bez přivolení žalovaného až do konce ústního jednání. Žalobkyně však neprohlásila výslovně, že se vzdává žalobního nároku co do té jeho části, o níž žalobu omezuje. A poněvadž žalovaný k tomuto omezení, správně částečnému zpětvzetí žaloby nedal svůj souhlas, ba naopak tomu odporoval, nelze přihlížeti k jeho prohlášení (rozh. č. 9089 Sb. n. s.). Bylo proto dovolacímú rekursu vyhověno.

Čís. 16385.

Odpovědnost šoféra a závozníka za škodu nastalou výbuchem benzínu dopravovaného jako zásoba (reserva) pro jízdu s motorovým vozidlem ve skleněné nádobě (demijonu), nebylo-li šetřeno předpisů ministerského nařízení č. 12/1901 Sb. z. a n. a vybuchl-li benzin na místě, kam jej závozník uložil pro další potřebu.

Právníká osoba (spotřební společenstvo), užívající při provozu podniku nákladního automobilu, jest odpovědna podle § 1315 obč. zák. za nezdatnost závozníka nákladního automobilu.

Administrativní a obchodní vedoucí spotřebního společenstva (konsumu) neodpovídá za to, že bylo opominuto postarati se o bezpečnou dopravu rezervního benzínu, nenáleželo-li to k jeho služebním povinnostem, ani za to, že přijal do služeb konsumního družstva neopatrného šoféra a závozníka, nebyla-li mu před tím jejich neopatrnost známa. Jeho zavinění nelze spatřovati ani v tom, že uvedené osoby nepoučil o zacházení s benzinem.

(Rozh. ze dne 12. října 1937, Rv I 670/36.)

Dne 2. července 1931 jel žalovaný šofér Roman B. a závozník František N. nákladním automobilem, patřícím žalovanému konsumnímu družstvu K., jehož vedoucím jest František P., do M. a stanulo před domem žalobcových rodičů v M., kde byla filiálka žalovaného společenstva. Automobil byl určen k tomu, aby se ním po dva dny dovážel písek na novostavbu filiálky v M., a měl proto s sebou zásobu 30 l benzínu. Jmenovaný závozník složil láhev s benzinem, poněvadž měla býti uskladněna v uvedeném domě a odtud měl býti potřebný benzin brán k jízdám s pískem. Teprve v domě byla zpozorována trhlinka v láhvi a z ní prýštil benzin, který se rozlil i po pekárně s chodbou sousedící, a při tom došlo k výbuchu, při němž žalobce utrpěl popáleniny. Tvrdě, že benzin nebyl dopravován tak, jak je předepsáno § 14 min. nař. č. 12/1901 ř. z., a že za to jsou odpovědni jak žalovaný šofér a vedoucí konsumu, tak žalované společenstvo, první dva proto, že se nepostarali o řádné bezpečnostní opatření při dopravě benzínu, neboť benzin byl ve skleněné nádobě uložený v příliš velikém koši, vyplněném jen trochou slámy, a žalované společenstvo proto, že užívalo při provozu automobilu nezdatných osob, domáhá se žalobce zaplacení 89.567 Kč s pří-